

Posudek na diplomní práci Daniely Ďurajkové

Liška- kouzelnice ve zpracování v povídce v klasickém jazyce dynastie Qing

Diplomantka si zvolila pro svou práci velmi zajímavé téma, jež jí umožňuje zkoumat prolínání folklorních a literárních tradic v díle proslulého vzdělance Pu Songlinga (1640-1715). Je to námět, který zvláště v posledních několika letech vzbudil zájem řady čínských i zahraničních badatelů, zabývajících se čínskou literaturou a folklorní tvorbou a vzájemnými vztahy těchto dvou tvůrčích sfér.

Jak svědčí seznam literatury, autorka se s tématem důkladně seznámila a solidně je zpracovala. Práci jsem dostala v podobě, v níž chybí obsah, a bylo proto poněkud obtížné se v ní orientovat. Je to pravděpodobně jen závada nesvázané verze, protože jinak by bylo nutno text o tuto chybějící část doplnit.

Celková koncepce práce je promyšlená a logická a autorka se s tematikou a jejími rozmanitými aspekty úspěšně vyrovnala. Zatímco první dvě kapitoly (str. 21-38) lze pokládat za uvedení do tématu, stěžejní součástí studie je druhá část práce, věnovaná tomu, jaký obraz lišky skýtá Pu Songlingovo proslulé, v Číně dosud oblíbené dílo *Liaozhai zhiyi*, jež bylo přeloženo do několika o cizích jazyků. Autorka práce upozorňuje (str.39-47) na zajímavý jev dobové literatury 17. století, kdy společnost byla zaujata průběhem společenských proměn probíhajících v souvislosti s růstem měst, započatých již v songském období a současně zcela pochopitelně provázeným úpadkem tradičních hodnot. To se promítá i v literatuře, kde roste zájem o neobyčejné a fantastické. Zvláštní pozornost věnuje autorka, jak již bylo zmíněno, dílu „neúspěšného“ wenrena Pu Songlinga, jeho bystré kritice společnosti ovládané korupcí a charakterizované pokrytectvím. Pu využívá k dosažení svého cíle folklorního materiálu, který podle dobového svědectví převážně sám shromáždil a sepsal v podobě povídek v literárním stylu.

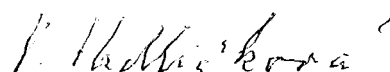
D.Ďurajková navazuje na dílo akademika Průška, který Puovy povídky přeložil do češtiny již v roce 1955 a zabýval se tímto tématem i ve svých vědeckých studiích.

Na práci D. Ďurajkové oceňuji, že se drží tématu, úměrně je rozvíjí a dochází k samostatným závěrům. Objasňuje roli lišky v Puových povídkách z různých hledisek, která mohou zajímat i naše literární vědce.

K práci mám několik drobnějších připomínek. Jednou z nich je, že titul práce *Liška-kouzelnice ve zpracování v povídce v klasickém jazyce dynastie Qing* mi připadá poněkud krkolomný, zatímco jeho anglická verze je jednoduchá a výstižná. Dále pak pečlivý čtenář nalezne v textu některé překlepy a prohřešky proti duchu českého jazyka. Z tohoto hlediska by bylo vhodné text zrevidovat.

Nepříliš vhodný mi připadá pojem „smíchová kultura“ (str. 5). A nedal by se „trikster“ nahradit českým výrazem?

Nemohu souhlasit s názorem, že „na rozdíl od našeho prostředí se (lišky) vůbec nevyskytují v (čínských) pohádkách.“ (str. 6) Nevím, jak je to míněno. Vždyť sám Pu Songling získal většinu liščích námětů právě osobním sběrem, o liškách kolovalo v Číně mezi lidmi bezpočet legend a existuje nepochybně ještě mnoho příběhů a vyprávění v ústní tradici, jež nebyly zapsány. Je to námět hodný zamyšlení.

Doc.PhDr. Věna Hrdličková CSc.

V Praze, dne 22. září 2009